ISSN 0132-4462.
№ 11 2002
ЛИСТОПАД

перець

Малюнки Віктора ПОПОВА

Олександр МІХНУШЕВ (тема Віктора Попова)

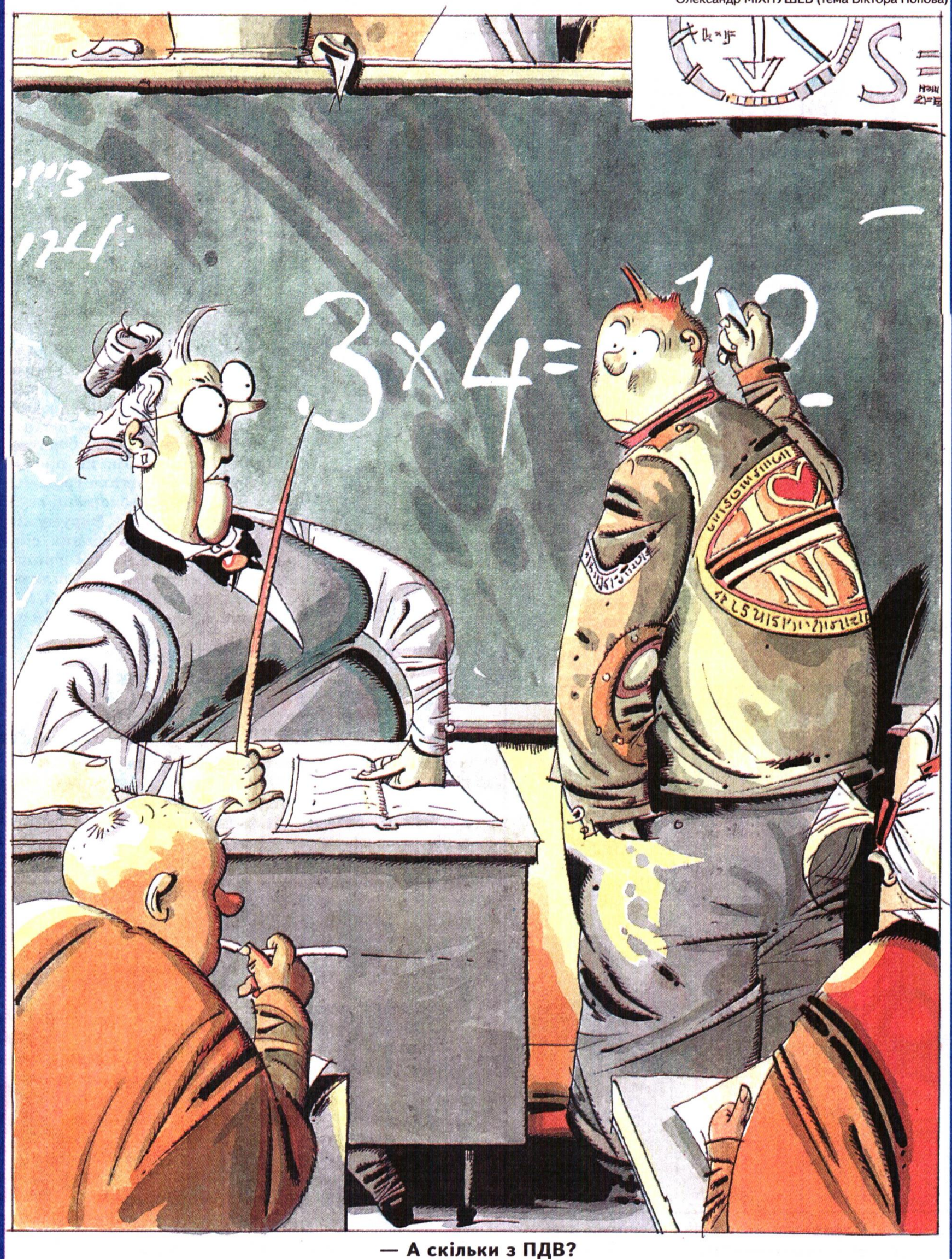

— А скільки з ПДВ?

Сатиричні мініатюри

ПОБАЖАННЯ

— На футбольнім полі,—
мовить Жора,—
Крім судді, ще треба й прокурора.

ВЕСЬ У МЕНЕ

— Ну й синуля! — батько каже,—
Всі мої замашки.
Не умовиш його їсти,
Як немає пляшки.

Анатолій КУРГАНСЬКИЙ.

ПРОЗА ЖИТТЯ

Моїй любові, мила, до снаги
Моря здолати, розтопить сніги,
Звільнити люд від вікових оков...
А ти мене врубати просиш дров...

Сергій КОВАЛЬ.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

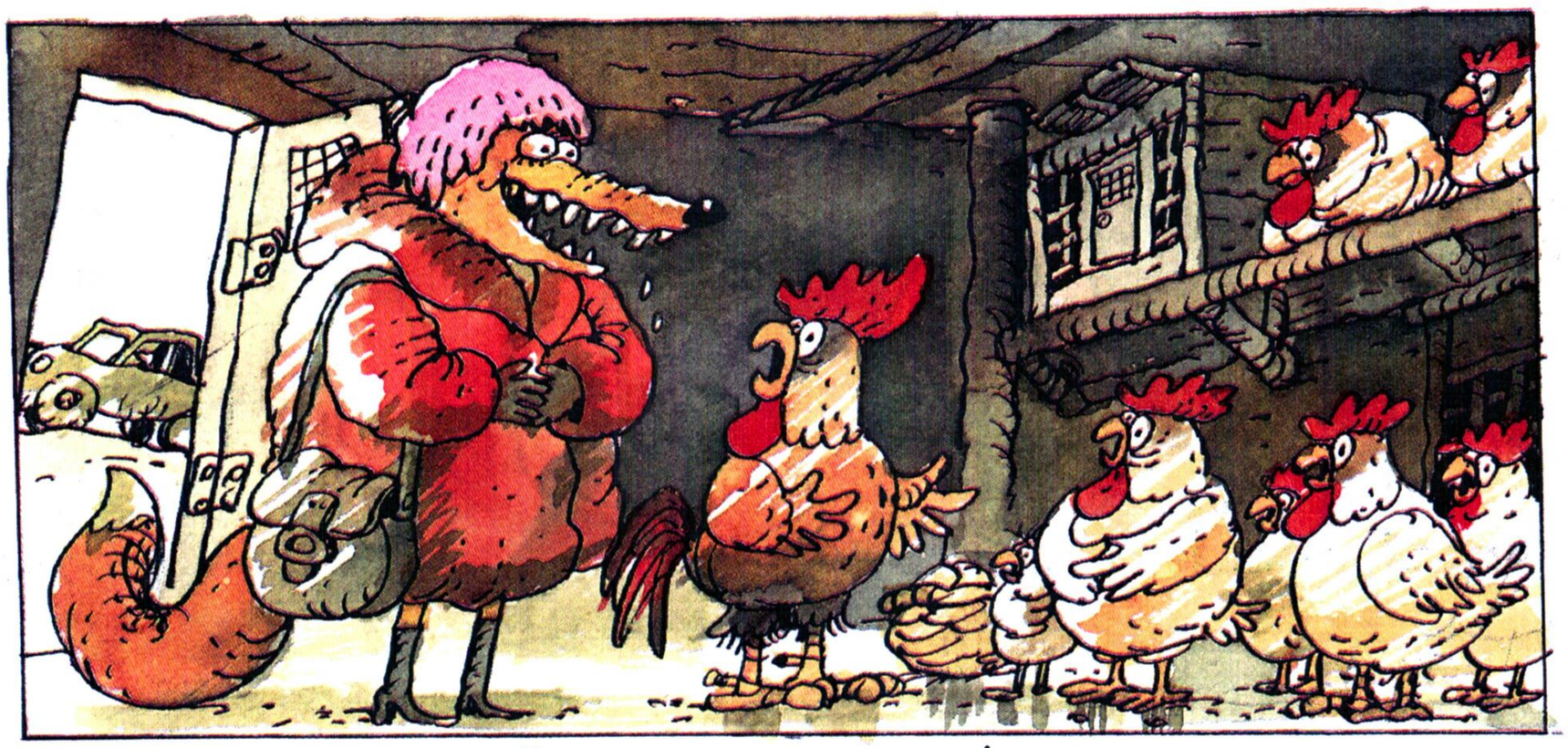

— Мене призначили захищати ваші права.

СТИМУЛ

Наші громадяни похилого віку зовсім зажурилися — животіють на свої мізерні пенсії. І от раптом перед ними відкрилися чудові перспективи: Кабмін вирішив «встановити особам, яким виповнилося 100 і більше років, доплату до пенсії, з урахуванням якої розмір загальної виплати був би не нижчим від установленого законом прожиткового мінімуму — 268 грн.».

Отака от радість випала на долю довгожителів. Усім іншим бабусям і дідусям лишається одне — дожити до свого століття. Тоді і про них потурбується наш уряд.

ЧИМ ДАЛІ, ТИМ СКЛАДНІШЕ

Як передає наш кореспондент, відбувся «круглий стіл» підприємців і урядовців. Присутні обговорили проект нового Податкового кодексу. Чим далі просувається робота над упрощенням податкової системи, тим більше ускладнюється механізм стягування податку на прибуток громадян. Методологія нарахування, порядок сплати його аж до отримання так званої реальної виручки заплутує платників податків остаточно.

На сьогоднішній день в Україні «працює» більше тисячі законів, указів, постанов, роз'яснень та інших рекомендацій, пов'язаних із податками. Наша держава за кількістю нормативно-правових актів, об'єднаних у систему оподаткування, набагато випереджає всі країни світу.

НЕ ДОХОДЯТЬ РУКИ

Недавно Міжнародна група по розробці фінансових заходів боротьби із відмиванням грошей на черговій сесії включила у свій чорний список і Україну. Серед двадцяти країн таких, як Нігерія, острови Кука, Гренада, Маршалови острови, Науру, наша держава не бореться з тіньовим капіталом, не протидіє відмиванню «брудних» грошей.

І хоч наші правоохоронці і представляли учасникам форуму кілька десятків кримінальних справ по фактах легалізації грошей, отриманих злочинним шляхом, учасників це не переконало. Вони вважають, що немає в нашій країні законів про боротьбу з відмиванням «брудних» грошей. Парламент досі так і не спромігся прийняти відповідні закони. Бо у наших депутатів не доходять до них руки. Або немає бажання.

СТІЛЬКИ Й ПРАЦЮЄМО

Як повідомив наш львівський кореспондент, освітяни провели акцію протесту. Вчителі вирішили скоротити уроки в школах удвічі — до 22,5 хвилин. Акція так і називається: «Скільки платять, стільки й працюємо!»

Їх підтримали медики. За прикладом освітян, вони готуються до адекватних заходів. Тепер вони вирішили обстежувати пацієнтів тільки наполовину, а в разі потреби, вирізати їм апендикси з гландами теж наполовину. Коротше, кожного хворого лікувати лише на п'ятдесят відсотків.

Олексій КОХАН

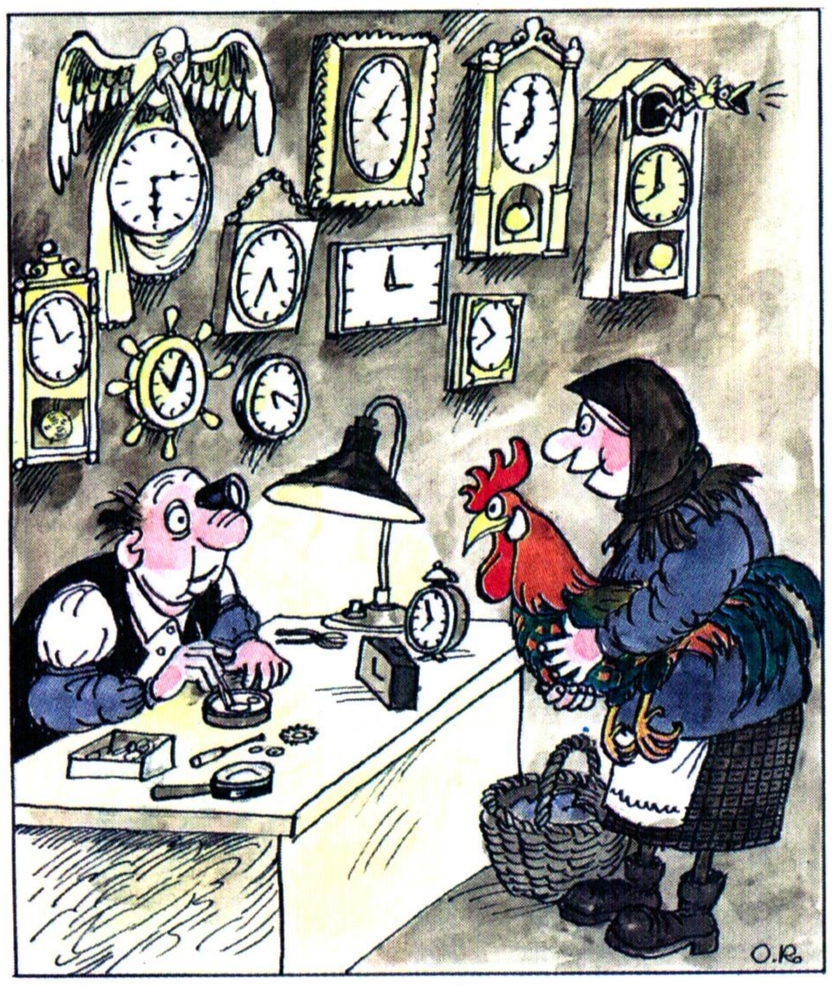

— Подивіться мого півня — чомусь став уранці на півгодини пізніше кукурікати.

ПЕРЧИНКИ

НЕ ТОЙ ВІК

Жінки біля колодязя обговорюють поведінку своєї сусідки:

— Тільки подумати! Від неї вранці виходив чужий чоловік! Хіба ж так можна в її віці?!

— І не кажіть, подруженьки! Ми то в її віці вже були порядними жінками!

ВСЬОМУ СВІЙ ЧАС

Донька запитує у матері:

— Мамо, а що буває, коли закінчується кохання?

— Весілля, доню.

— Дивно, а я думала — розлучення.

— Розлучення буває аж тоді, коли закінчується терпіння.

Надія СЕМЕНА.

с. В. Крупіль
на Київщині.

ФРАЗА

Великі виборчі перегони закінчились — почалось тупцювання на місці.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

Віктор ПОПОВ

Володимир АДАМОВИЧ

Кохання і зрада

Вечірня казка для дорослих

Заєць Педро і Заєць Ігнасіо були по вуха (а ви знаєте, які у зайців вуха!) закохані у Лисицю Лоліту. Лисиця Лоліта обом подавала надії (красуні ніколи зовсім не відштовхують залицяльників). Проте сама накидала оком на Вовка Хуліо. Щоправда, Хуліо був одружений з Вовчицею Армандою. Але де ви бачили, щоб красунь зупиняв такий незначний факт, як одруження. І Лисиця Лоліта розлучила Вовка Хуліо з Вовчицею Армандою і сама зайняла її місце. Заєць Педро і Заєць Ігнасіо були у відчаї. Проте відчай не перешкодив їм вдало займатися комерцією. Існує закон — кому не щастить у коханні, щастить у картах і в комерції. І Заєць Педро та Заєць Ігнасіо зробилися мільйонерами.

А тим часом матеріальне становище Вовка Хуліо дуже похитнулося. По-перше, при розлученні Вовчиця Арманда ухопила більшу частину маєтності. По-друге, ділова активність Вовка Хуліо через надмірну сексуальну активність дуже підупала.

І красуня Лоліта згадала про Зайця Педро і Зайця Ігнасіо. Ніщо не впливає так на почуття красунь, як гроші. І Лисиця Лоліта віддалася спершу Зайцю Педро, а згодом і Зайцю Ігнасіо... Такі справи довго лишатися непоміченими не можуть. І звірі добрі допомогли Вовку Хуліо дізнатися про це. Вовк Хуліо завив від образи і задушив Лисицю Лоліту у своїх палких обіймах.

Заєць Педро і Заєць Ігнасіо на похороні ридали, як діти. Проте, хоч багаті теж плачуть, але заспокоюються швидше, ніж бідні. І Заєць Петро та Заєць Ігнасіо в обіймах інших красунь знайшли задоволення всіх своїх найвибагливіших потреб. І фантазій. Чого не можна сказати про Вовка Хуліо, який після тюрми спився і помер у брудній канаві.

На добраніч, дорогі читачі дяді й читачки тьоті, любителі мексикано-аргентино-бразильських серіалів! Хай вам щастить у коханні! І хай береже вас Бог від долі Вовка Хуліо і Лисиці Лоліти!

Всеволод НЕСТАЙКО.

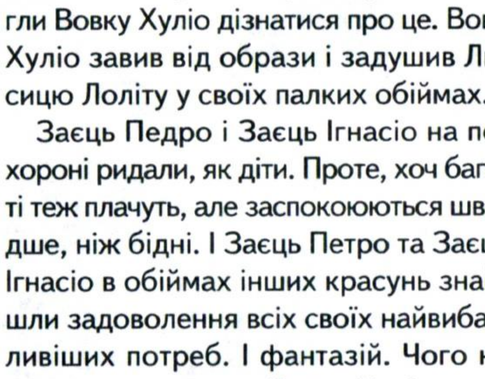

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Машину я купив, тепер збираю гроші на гараж...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Значить, так: або ти йдеш-таки лікуватися від алкоголізму, або біжиш по пляшку!

Тлумачний словник

Б

БАРАН — істота, яка інтенсивно мігрує з пасовищ у державні установи. Зайдеш, буває, до якоїсь, а там — баран на барані!

БЕЗГЛУЗДЯ — все те, що зроблено без нашої участі.

БЕЗГРОШІВ'Я — стан, в якому останнім часом перебуває дев'яносто відсотків нашого населення.

БЕЗДАРА — особа, котрій у переважній більшості випадків доручають оцінювати таланти.

БЛАТ — чудодійна сила, яка здатна з дурня зробити генія.

БЛИЖНІЙ — це той, якого ми постійно намагаємося обдурити.

БОЖЕВІЛЬНИЙ — людина, котра має думку, протилежну нашій.

БОРГ — те, чого, як правило, не віддають. Тому й кажуть державні чиновники: «Ми в боргу перед народом».

БРЕХНЯ — те, що допомагає дуже маленькому політикові стати дуже великим.

Склав Ю. ТИМЧУК.

Олексій КОХАН

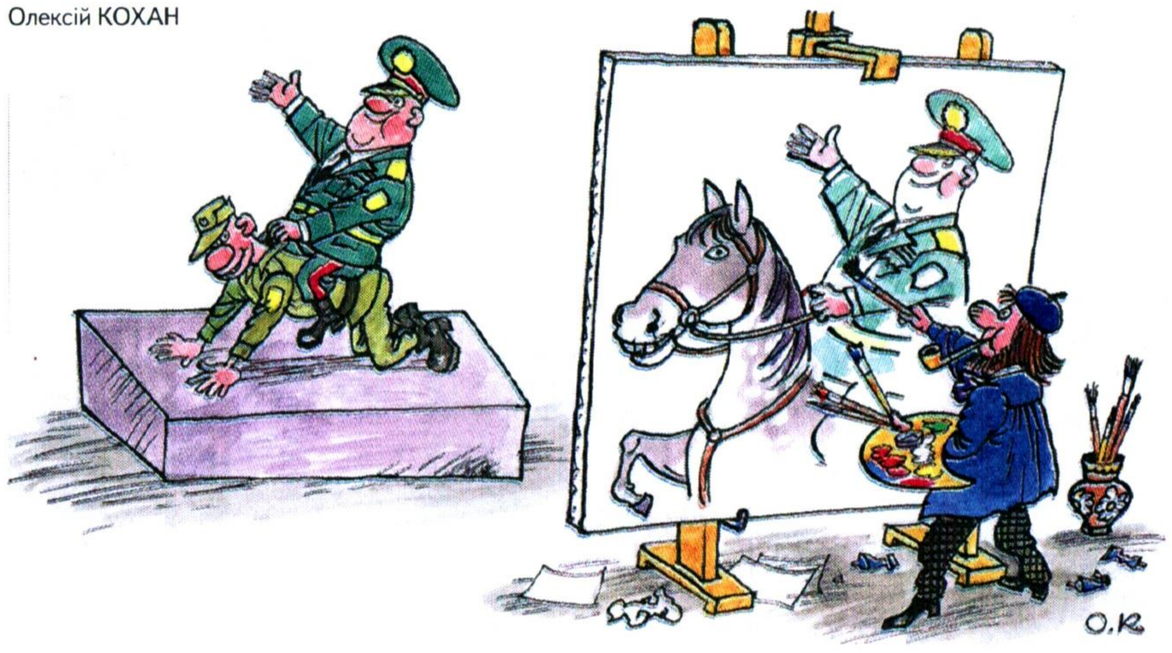

Георгій МАЙОРЕНКО

Контракт

УСМІШКА

— У вас, Марківно, пенсія побільшала?

— Чому ви так, Павлівно, думаєте?

— Щодня мене чаєм пригощаєте.

— Хе! Прибуток маю. Нетрудовий.

— Як це?..

— Занедужала якось. Лежу день, другий... Сусід приходить з лікарем. Обстежили мене з усіх боків, як космонавта, подивилися один на одного... Пішли. Ага. На другий день сусід прийшов сам. Квіти приніс, цукерки, лимон, ще щось... Потім говорить:

«Галино Марківно, давайте підпишемо контракт. Я вам щомісяця даватиму сто гривень, ліки купуватиму, допомагатиму по господарству, а ви, тільки не ображайтесь, будь ласка, ну-у якщо, раптом, з вами щось трапиться... ваша квартира буде моєю».

— Навіщо вона тобі? — питаю. — Ба, які у тебе хороми!

— Справа в тім,— пояснює,— що ви мешкаєте на першому поверсі. Вікна на вулицю. Місце людне. Отож я планую ваше помешкання переобладнати на магазин.

— А ви?..

— Підписала.

— От і добре. Не жалкуєте?

— Звичайно, ні. Гроші сусід приносить справно. Ліки купує. Квартиру ремонтує. Коли свято — подарунок несе. Тільки...

— Тільки що?

— Синочок його, Славко, щодня мене провідує.

— Хіба це погано?

— Можливо, й добре... та я дурна... взяла та й спитала малого: «Славику, ти чого сюди ходиш?»

— А він?..

— Батько,— каже,— посилає. Піди подивись: баба ще жива?..

— А ви?..

— Промовчала. А собі подумала: «Не діждетесь! Ви ж не знаєте, що у нашому роду ще ніхто менше ста років не жив».

Микола ВОЗІЯНОВ.

м. Харків.

Вітаємо ювіляра!

Відомого письменника-гумориста, давнього автора «Перця» Олександра ЛУК'ЯНЕНКА з першим 75-літтям!

Дружній шарж Анатолія ВАСИЛЕНКА.

ЕКСТРЕМАЛЬНІ СПОСОБИ

Взагалі спроби поліпшити своє матеріальне становище привласненням того, що тобі не належить, і колись були ризиковані. Скажімо, конокрадів розлючені селяни забивали, траплялося, кілками до смерті. Тепер цей класичний різновид злодійства зійшов нанівець. Натомість поширилися інші, раніше рідкісні чи й незнані способи вхопити спокусливої дармовизни, самі собою досить небезпечні. Розглянемо ближче деякі з них.

1

Ми з Данилом спеціалізувалися на збиранні брухту кольорових металів. Але ми не шастали по звалищах у пошуках дірявих каструль і, боронь Боже, не відколупували табличок із надгробних пам'ятників. Навіщо, коли наші потреби цілком задовольняла вітчизняна електроенергетика.

Данило був мастаком цього промислу. Він спритно, мов білка стовбуром сосни, здирався на щоглу високовольтної лінії, а орудував кусачками вправніше, ніж руда шельма трощить горіхи. Мені залишалося змотати скинутий дріт і перенести до фургона. Знайомий власник приймального пункту без зайвих балачок платив нам за кожну партію.

Так би воно тривало й досі, якби не схибив одного разу мій напарник: не туди поткнув кусачки. Сліпуча вогненна куля з тріском спалахнула вгорі, рясні іскри, наче від електрозварювання, посипалися долі — і запала моторошна тиша.

Поховали Данила символічно — жменьку попелу та кілька розплавлених ґудзиків із джинсів. Але грав оркестр, який я винайняв за гроші, востаннє отримані на приймальному пункті.

2

Ми з Матвієм гнали бензин. Навряд чи це спало б нам на думку тоді, коли його ціна дорівнювала вартості газованої води без сиропу, хоч нічого мудрящого в тому нема. Дуже скидається на самогоноваріння, що полягає у вилученні легких спиртових фракцій від закваски.

Початковий продукт, тобто сировину, ми видобували з трубопроводу край лісової просіки: технічно підкований Матвій прилаштував до невичерпної жили і врізку, й заглушку. Метрів за п'ятдесят, аби не тягати далеко важкі каністри, стулили в затінку хатину на курячих ніжках. Змурували піч, де вогонь заради власної безпеки розпалювався знадвору, поставили лудженого куба зі змійовиком. Годилося ще мати витяжку, та куди її ввімкнеш? «Е, — махнув рукою Матвій, — обійдемося! Будемо під час роботи відчиняти двері, щоб дихати свіжим повітрям».

Сушняку в лісі не знайде хіба що сліпий, воду для охолодження системи брали поблизу в струмку. І потекла цівкою з крана чудодійна рідина, без якої автомобіль стає просто купою заліза.

Звичайно, наш саморобний бензин був гірший за промисловий, очищений від шкідливої гидоти. Але ж і дешевший. Тож щосереди, коли своїм драндулетом підвозили до шосе тижневий узяток, клієнти шикувалися біля нас у чергу.

Працювали ми злагоджено. Сьогодні один коло куба порається, стежить за температурним режимом, зливає в каністру готовий продукт, а другий збира й рубає ломаччя, воду носить. Завтра — навпаки.

Того ранку я прямував із відром до струмка, як раптом за спиною лунко гримнуло. Кинувся прожогом назад і побачив жахливу картину: куріли розкидані вибухом рештки хатини, а серед них лежав мій напарник — лежав і не дихав, стискаючи закоцюблими пальцями сигарету. Слава Богу, напередодні ми реалізували весь бензин, а поновити запас нафти ще не встигли. Інакше пожежа була б така, що самотужки я її не погасив би.

Грошей зі спільної каси, призначених на розвиток виробництва, ледве вистачило на гробові витрати та поминки.

3

Ми з Антоном зацікавилися археологією, конкретно розкопками. Випорпували ж щасливчики з-під покрову віків золоті скарби — то, може, й нам усміхнеться доля. Напитали у знавців перспективне місце в Криму, озброїлися грабарським інструментом — і рушили за розвіданою адресою.

Тепер тут село, де вікна багатьох будинків навхрест позабивано дошками, а сотні й сотні років тому гомоніли велелюдні городища — спершу скіфське, потім давньогрецьке, опісля ще якесь. Самотній дідок, який пустив нас на постій, згадував, що раніше приїздили сюди кожної весни вчені дослідники, напаковуючи протягом літа своїми знахідками ящики. Та відколи вже не їздять, ніби відрізало. Зате розплодилися копачі, прозвані чорними, або нічними археологами. «Ви, хлопці, — прискалив око дідок, — не ображайтеся, всі так кажуть, і я кажу».

А невдовзі відбулася особиста зустріч із колегами. Рити землю, потвердили вони, справді краще вночі — і прохолодніше, й не заскочить зненацька міліція, вряди-годи охоча продемонструвати свою пильність в охороні пам'яток минулого. Шанси надибати золото мізерні: що не стало здобиччю давніших скарботрусів, те було вивезено до музеїв Москви й Петербурга. Але однаково шкурка вичинки варта. Навіть за черепки з виразним орнаментом перекупники дають по десять доларів, а ціла амфора тягне на двісті.

На знак професійної солідарності ми отримали в дарунок шахтарську акумуляторну лампу — і наступного вечора заклали похилий шурф, щоб акуратно добутися склепу могильника. Робота йшла як мокре горить, колупати кам'янистий грунт важко. Проте управлялися навперебій.

Обвал стався під ранок, коли в глибоченькому вже лазі вовтузився Антон, і не зойкнув бідолаха. Поховати його на тамтешньому цвинтарі голова сільради дозволив, оцінивши критичним поглядом розмір хабара. На випивку за упокій душі небіжчика склалися чорні археологи. Грошей за постій дідок з мене не взяв.

* * *

Є ще одна приваблива ідея. Шукаю напарника.

Зі слів оповідача, який побажав залишитися невідомим, записав О. ЛУК'ЯНЕНКО.

Олексій КОХАН

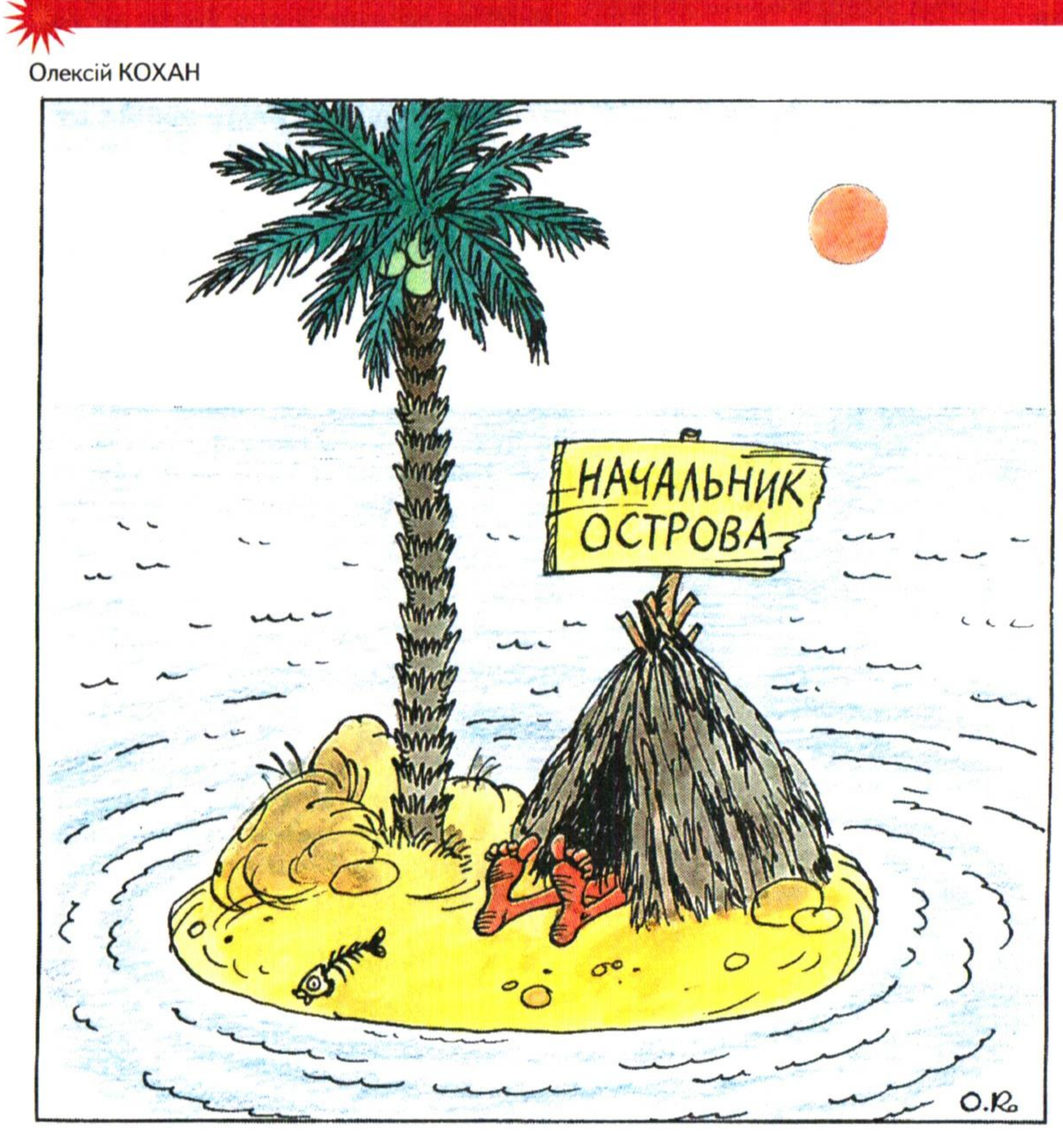

Сергій ВЕЛЬМОЖКО

Ернст ЛІЩЕНКО

Валерій КОНОНЕНКО

Олексій ТАЛІМОНОВ

Коли уряд запевняє, що економічні показники у нас зростають, реальні доходи населення теж — ми обурюємося. Мовляв, на собі цього не відчуваємо. Просто не всі знають, що на кожного мільйонера у нас припадає 117 тисяч громадян, чиї доходи не перевищують 172 гривні на місяць. Кількість офіційних мільйонерів, кажуть, збільшилася за останній рік майже вдвічі. Якщо «розкидати» ті мільйони на всіх, то «добробут зростає». А якщо мільйонерам залишити мільйони і порахувати без них доходи інших, то відразу зрозуміємо, що за справною цифрою у нас невесела арифметика.

Друже Перче!

К. НАДТОЧІЙ.

м. Харків.

Олексій КОХАН

— Як ви й просили, пане Сальєрі, я скупив у нотних лавках усі твори Моцарта...

ТВОРЧА РОБОТА

ГУМОРЕСКА

— Тату, я сьогодні дванадцять одержав за творчу роботу з природознавства,— щасливо усміхаючись, ще з порога повідомив Степанко.

— Ти, дванадцять?— підозріло зиркнув на сина батько, відклавши газету.

— Авжеж!— переможно глянув на нього третьокласник.— Ось глянь у щоденник.

— І справді,— знизав плечима шокований несподіванкою батько.— Дивина. Щось не помічав за тобою таких талантів. А про що ж та творча робота?

— Віра Антонівна запропонувала кожному з нас написати, що треба робити, аби зайці не гризли кору на деревах.

— Гм, гм. Цікаво, цікаво. І що ж ти написав?

— Щоб зайці не гризли кору, їх треба постріляти з рушниці,— відчеканив Степанко.

— Що? Ха-ха-ха! І за цю нісенітницю вчителька поставили тобі дванадцять?

— Ага,— збитий з пантелику батьковим сміхом, закліпав очима Степанко.— Ще й похвалила за правдивість.

— Яка ж тут правдивість? Хіба вчителька не знає, що стовбури дерев треба обкладати хмизом чи обв'язувати соломою? Написав писака— стріляти...

— Але ж ти стріляєш, тату. Минулої неділі он ненароком і сусідове порося підстрелив. А потім потай обсмажив його і — в холодильник. Дядько Іван ще й досі шукає те порося... Не пам'ятаєш хіба?

— Так ти що, й про це написав?— насторожився батько.

— Авжеж. Щоб правдиво було. І про те, як ти косуль у лісі постріляв, щоб не нищили молодих дерев. Каже вчителька, що дуже я правдиво...

— Ось я тобі зараз покажу правдивість!— блиснув очима батько, знімаючи пасок.— До третіх віників пам'ятатимеш, як творчі роботи писати.

— Що, будеш бити?— не повірив у батьків лихий намір Степанко.— Вчителька хвалила, а ти за пасок... Казала, що моя творча робота варта того, щоб її в газеті надрукувати. Але спочатку Віра Антонівна порадиться з нашим лісником...

Батько схопився за серце:

— Виплекав на свою голову... письменника...

Никанор ДУБИЦЬКИЙ.

смт Муровані Курилівці на Вінниччині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Поглянь, наша ракета! А ми її вже з місяць в протилежному боці шукаємо!

Будьте з «Перцем»!

ШАНОВНІ ДРУЗІ!

Ви не забули оформити передплату на журнал «ПЕРЕЦЬ» на 2003 рік?

Малюнки Анатолія Василенка

— Послухайте, Василю Івановичу, я тут новий анекдот вичитав!

— Штірліц! Прочитаєте «Перець», передасте мені.

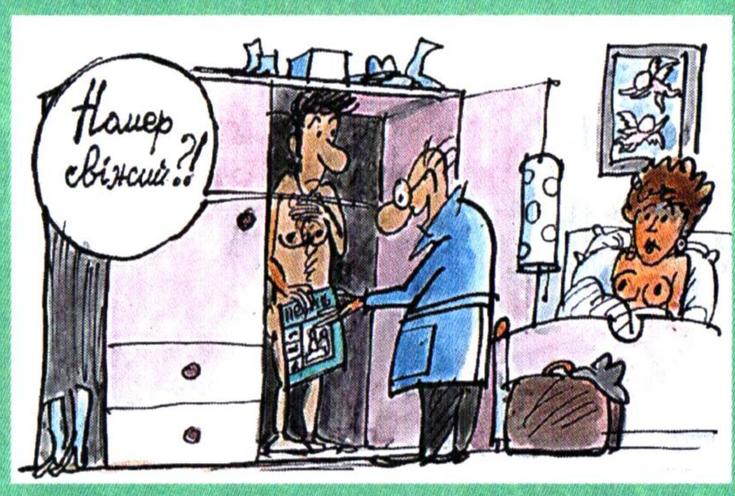

Наш індекс 74393,

Передплатна ціна:
на 3 місяці — 4 грн. 74 коп.
на 6 місяців — 9 грн. 48 коп.
на 12 місяців — 18 грн. 96 коп.

ЗАЛИШАЙТЕСЯ З «ПЕРЦЕМ»!

СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!

Кримінальні сюжети

ВИПАДКОВО ЗНАЙШОВ

Якось житель Харкова Антон Лотнюк знайшов на вулиці пістолет. Хотів спочатку віднести його в міліцію, та все часу не вистачало. То зустрів одну жіночку, забалакався, пістолет показав, а вона гроші йому у відповідь подарувала. Разом із сумочкою. Потім зустрів чоловіка. І йому показав пістолет. На чоловіка цей пістолет, знайдений Антоном, справив дуже велике враження. Той зняв шкіряну куртку і віддав. Разом з «дипломатом» і гаманцем.

Одного вечора пройшовся він по кіосках. А кіоскери теж дивувались. Мабуть, зблизька пістолета не бачили. Тільки на телеекрані, в бойовиках і детективах. У відповідь на демонстрацію пістолета Лотнюком кіоскери віддавали Антонові, крім грошей, різні банки-коробки та напої. А продавець магазину віддав йому повний кульок пляшок з коньяком і горілкою.

А оце якось ішов він вулицею і сподобався йому літній чоловік. Пішов слідом, зайшов разом з чоловіком у під'їзд і показав йому пістолет. Від подиву той відімкнув свої двері. Отут і продемонстрував Лотнюк властивості пістолета: клацав курком, приставляв дуло до грудей, випробовував на міцність чи то голову чоловіка, чи то рукоятку пістолета. Чоловік був вражений — усі свої гроші, сімсот сорок гривень, подарував Антонові. І потім той чоловік поділився враженнями з правоохоронцями.

Запросили слідчі Антона в міліцію, склали протокол. А в протоколі було зафіксовано сім епізодів «пограбування із застосуванням вогнепальної зброї».

А громадянин А. Г. Лотнюк заперечує ті обвинувачення. У своєму поясненні він наполягає, що жодного пострілу не зробив. Просто показував деяким людям пістолет, який випадково знайшов.

В. МІРОШНИК.

м. Харків.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Беріть оцього. Він швидко в усьому зізнається...

КЛЮЧ ВІД КВАРТИРИ

На розі вулиць Клименка і Червонозоряній на пустирі височів щит, на якому великими літерами було написано:

«Спецміськбудмонтаж» приступає до будівництва дев'ятиповерхового житлового будинку з поліпшеним плануванням і покращеним комфортом квартир. Запрошуємо взяти участь у фінансуванні будівництва, враховуючи, що ціни нових квартир для майбутніх жителів будинку будуть нижчими...»

За телефоном, указаним в об'яві, дзвонили і цікавилися. Менеджер будівництва терпляче пояснював бажаючим купити квартиру: скільки коштує квадратний метр з поправкою на поверховість, яку суму треба внести у фінансування будівництва — від двадцяти процентів до повної вартості майбутнього помешкання. Хто більше грошей вкладе у будівництво, той швидше одержить ключ від своєї квартири.

І кандидати у новосельці вносили гроші на рахунок будівельної фірми, а деякі платити готівкою, одержуючи навзамін довідку-гарантію.

Минали місяці, майбутня споруда так і не зрушила з місця. Щит вицвів від дощів та снігу і здимів. По телефону бадьорий голос менеджера запевняв, умовляв, гарантував, що ось-ось розпочнеться будівництво. І раптом перестав відповідати. З мобільного телефону автоматичний голос все повторював: «Зв'язок з абонентом відсутній. Передзвоніть пізніше...»

Що лишилося робити кандидатам у новосельці? Звичайно же, звернутися до правоохоронців. Затримала міліція трійцю авантюристів у складі А. В. Падалки, В. М. Кузьменка і Б. О. Грачевського. Злодії обшахрували наївних громадян на 230 тисяч гривень!

Т. ТУГАЙ.

м. Луганськ.

ЗУСТРІЧ

Є такий анекдот. Зупинив водій машину на червоне світло. Тут же підбігає до машини циганка і заводить свою пісню:

— Ей, красень, дай п'ять гривень — дізнаєшся, що з тобою буде!

— Слухай,— каже водій,— а тобі дам навіть десятку, якщо ти скажеш, що зі мною цього не буде!..

Сталося з Вадимом Кривицьким нещастя по дорозі з Дніпропетровська до Одеси. Домовився він із водієм Д. І. Верижним щоб той допоміг йому придбати автомобіль на одеському ринку, пообіцявши п'ятсот гривень за те.

А дорогою Верижний передумав. Чи сума здалася замалою, чи просто він не хотів їхати на одеський ринок. Вийшли вони з машини розім'ятися, покурити, дістав Верижний з багажника молоток і врізав ним по голові Кривицькому.

Притрусив листям тіло Кривицького в лісочку і поїхав назад. «Одне діло,— думав дорогою Верижний,— лежали б в його кишені якісь там п'ятсот гривень, а тепер — п'ять тисяч з гаком доларів маю...»

Минув тиждень-другий, заарештували Верижного і запитали:

— Ви знайомі з громадянином Кривицьким?

— Не знаю я такого! — обурився Верижний.— Не чув і не бачив.

А тут слідчі запрошують у кімнату самого... Кривицького. Живого і майже здорового!

Як розповів він слідчим, полежав тоді трохи в лісочку, очуняв, виліз з-під листя, вийшов на трасу, зупинив машину і дістався до найближчого відділення міліції...

Л. НЕБОГА.

м. Дніпропетровськ.

— І ти, Лисе, мене не з'їси — «дах» маю!

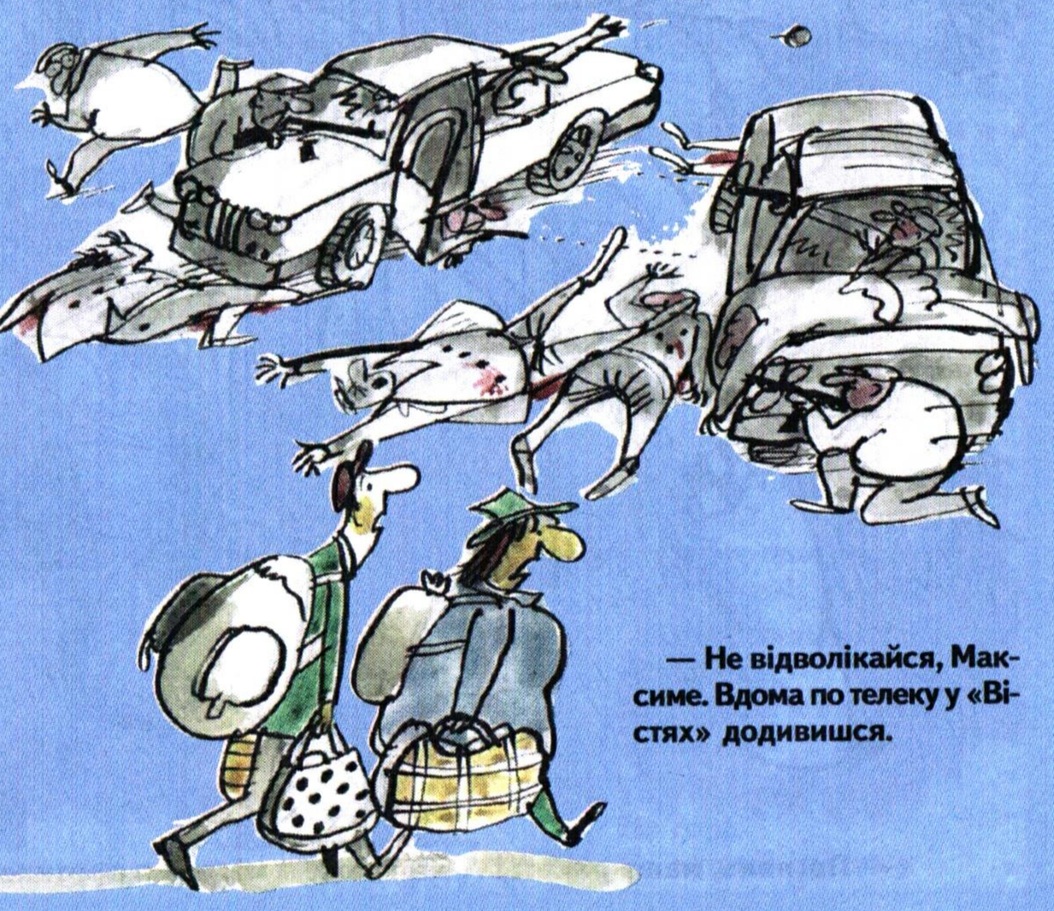

— Не відволікайся, Максиме. Вдома по телеку у «Вістях» додивишся.

Малюнки Анатолія ВАСИЛЕНКА

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРА!

Дружній шарж Владислава ШИРЯЄВА.

Письменника-гумориста, лауреата премії імені Остапа Вишні, заслуженого журналіста України, відповідального секретаря журналу «Перець» Михайла ПРУДНИКА з першим 50-літтям.

Майже з натури

ТЕАТРАЛКА

— Ольга Іванівна?! Скільки літ, скільки зим?!!

— Та однаково, Олександрівно. Три літа, три осені, три весни. Як ото випхали на пенсію з нашої фірми, то й не бачилися... Ну, як живеш?

— Та... Кручуся. Онуки на шиї.

— То ніде й не буваєш?

— Чому ж? Позавчора в Будинок кіно заглянула...

— І часто туди ходиш?

— Не так, щоб часто, але навідуюся... А учора в театрі оперети була...

— І багато тепер там людей?..

— Як маку...

— Ти диви!..

— Завтра в Будинок офіцерів збираюся...

— Молодчина!

— А післязавтра в театр драми і комедії гайну...

— Ну ти, бачу, зовсім театралкою стала. Я щось не помічала за тобою такого. Пам'ятаю років п'ятнадцять тому наш профторг Левко Половець культпохід в оперу організував... Так ти тоді лікарняний взяла, аби арії не слухати...

— Гадаєш, я зараз слухаю?..

— А що ж робиш?

— Ти хіба радіо не вмикаєш? Там же кожного дня оголошення: «У Будинку кіно з такого-то по таке число відкривається виставка-продаж зимового взуття за цінами виробника», «У Будинку офіцерів розпродаж демісезонних пальт», «У опереті виставка-продаж дитячого одягу». А у мене ж онуки. Ростуть, як гриби. Одягачка на них просто «горить». А тут ось зима на носі. Треба всіх взути... Щоб і дешево, і сердито... Ну, я побігла. Сьогодні у мене за планом — театр драми і комедії... Виставка-продаж шкарпеток там...

БРОНЬОВАНІ ДВЕРІ

Артем Іванович Рачок поставив броньовані двері. І хоча найціннішими речами в його оселі були тільки телевізор та фікус, який подарував його прапрадід своїй нареченій, ідучи на імперіалістичну війну, двері Рачок таки замінив. Бо всі на поверсі міняли. Та й часи непевні. Злодюги скрізь нишпорять.

— Двері, як на броньовику!— запевняли його майстри.— Хоч з гармати по них стріляй, не підведуть.

А ото прийшов якось додому увечері Рачок. Зачинив «броньовика», роздягнувся і телевізор увімкнув. Вечеряти самому не хотілося, то ж вирішив почекати, поки дружина з роботи прийде.

Тільки Рачок у кріслі вмостився, коли дзвінок у двері. Думаєте, злодії? Ні, дружина прийшла. Артем Іванович ключем клац-клац. А замок не відмикається.

— Ти довго там?— грізно запитала жінка.

— Щось заїло.

— А хто це у нас в квартирі верещить?.. Чую, жіночий голос?

— Ніхто не верещить. То по телевізору. Рачок вимкнув телевізор, але тут задзвонив телефон. Телефонувала колега по роботі.

Дружина не почула дзвінка. До неї тільки долинав голос чоловіка:

— Галю! Не хвилюйся! Я все владнаю!

— Яка там у тебе Галя? Я тобі зараз владнаю!

— Люба, це я по телефону розмовляв. Галя Горобець із роботи...

— Так тобі не вистачає робочого часу розводити з нею шури-мури?.. Ти її ще й додому привів! Ану відчиняй... І швиденько!

— Так замок заїло ж...

— А ти підваж чимось...

— Двері ж броньовані...

І тут на кухні озвався радіоприймач, який ось кілька днів, після сильного бурелому, онімів.

«Несе Галя воду, коромисло гнеться!»— весело виспівувала артистка.

— Ну це вже занадто!— вигукнула дружина Рачка, розігналася і штовхнула двері плечем. Вони впали на переляканого чоловіка разом з одвірками.

— А чому ж сигналізація не спрацювала?— тільки й встиг сказати він.

— Зараз спрацює!— пообіцяла дружина.

Й справді, ще довго її було чути навіть в сусідніх будинках.

А двері таки залишилися цілими. Броньовані ж...

Михайло ПРУДНИК.

Валерій Чмирьов (тема Анатолія Василенка)

ВЛЕТІВ

На світлофорі у «Запорожець», повний порожніх пляшок, ззаду врізається 600-й «мерс». Із «Запорожця» вилізає п'яний чоловік з монтировкою і звертається до нового українця:

— Ну, братан, ти влетів! Уся тара перебилася!!!

ОГОЛОШЕННЯ

«Порядний самотній чоловік познайомиться з жінкою із серйозними намірами. Мій телефон 786-33-11. Якщо відповість жіночий голос, сказати, що помилились номером».

ЧОГО Ж ТИ, ПЕТРЕ?

Підходить до водія катка бригадир дорожників:

— Чого ж ти, Петре! Вчора двісті метрів асфальту укатав, а сьогодні тільки п'ятдесят?

— Ну так учора катав за вітром, а сьогодні — проти!

НА ПОХОРОНІ

Похорон. На цвинтарі - труна і вінки.

— Сьогодні ми ховаємо видатного політика і кришталево чесну людину.

Ці слова чують двоє перехожих, один запитує другого:

— Цікаво, але чому в одній труні?

ЖАХЛИВИЙ ВИПАДОК

— Якось я працював перукарем і в моїй практиці трапився жахливий випадок. Я випадково відрізав вухо своєму клієнтові. Я став просити у нього пробачення, але він, по-моєму, мене й не слухав...

НАГАДАВ

Дружина невдоволена чоловіком, що він її нікуди не водить:

— Ні в кіно, ні до театру — нікуди!

— Навіщо ти таке говориш? — обурюється чоловік. — А коли ти минулого року зламала ногу, хто тебе відвозив до лікаря?

Олексій Кохан

ДУМКА ВГОЛОС

Наша людина якби не мала боргів, не мала б взагалі нічого.

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

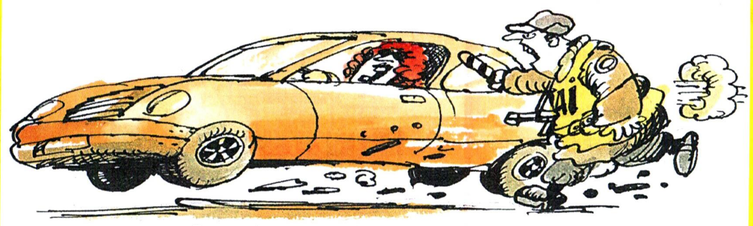

— Я незнайомим чоловікам документів не показую.

Олексій КОХАН

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Спочатку я переживав, що теща відьма, а тепер маю з цього вигоду...

Володимир АДАМОВИЧ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

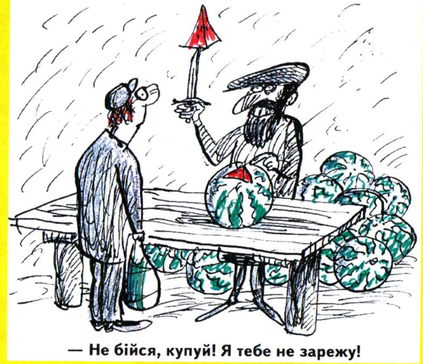

— Не бійся, купуй! Я тебе не зарежу!

НАРОДНІ УСМІШКИ

МОДНА

— У тебе така гарна сукня, Оксано!

— Це мені чоловік подарував на тридцятиріччя.

— Ти диви, скільки років — і не вийшла з моди.

Почув і записав Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський.

●

ПАТРІОТ

Учитель географії в київській школі:

— Запам'ятайте, дітки: Лондон, Париж і Берлін знаходяться на правому березі Дніпра, а Пекін, Делі, Улан-Уде — на лівому.

У ЗАГСІ

Реєстраторка:

— Ви згодні взяти за дружину цю жінку?

Чоловік:

— Ні.

— А цю?

Почув і записав Матвій РАК.

м. Кривий Ріг.

●

СТО

Підійшов дядько до малого хлопця та й питає:

— Скільки тобі років?

— А дасте цукерків?

— Дам.

— Скільки?

— Скільки тобі років, стільки дам і цукерок.

— Сто.

ПОГАНО

Внук до діда:

— То правда, що лисі люди мудрі?

— Правда, внучку.

— Погано.

— Чому?

— Бо ти не лисий.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська.

●

НАБРИД

Розмовляють два наглядачі у в'язниці:

— Ти диви, Василю, а мій сорок дев'ятий утік...

— Ну й слава Богу! А то спати не давав — кожної ночі чиргикає і чиргикає своїм напилком.

АЛЬТЕРНАТИВА

Літак піднявся у повітря. І тут виявилося, що на сто пасажирів є тільки сорок обідів.

Стюардеса оголошує:

— Хто люб'язно відмовиться від обіду на користь інших, того під час усього польоту будемо безплатно частувати спиртними напоями!

Через годину оголошує знову:

— Шановні пасажири, якщо хтось із вас хоче пообідати, не соромтеся, замовляйте. У нас залишилося ще тридцять вісім порцій...

Почув і записав Андрій ШВЕЦЬ.

м. Бориспіль.

●

ПОСТАРАВСЯ

Зупиняє жінка таксі:

— Мені, будь ласка, в пологовий будинок...

Як тільки вона сіла, водій рвонув з місця.

— Та не жени так!— заспокоїла його жінка.— Працюю я там...

ПРОХАННЯ

Група «нових українців» приїхала до Ватікана. Гід їм каже:

— О'кей, хлопці, сьогодні о дванадцятій ви зустрінетеся з Папою Римським. Тільки одне прохання: не називайте його паханом, бугром, батанею...

Почув і записав Федір ЗАВЕЗУН.

м. Очаків.

Вадим СИМИНОГА

Валерій КОНОНЕНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

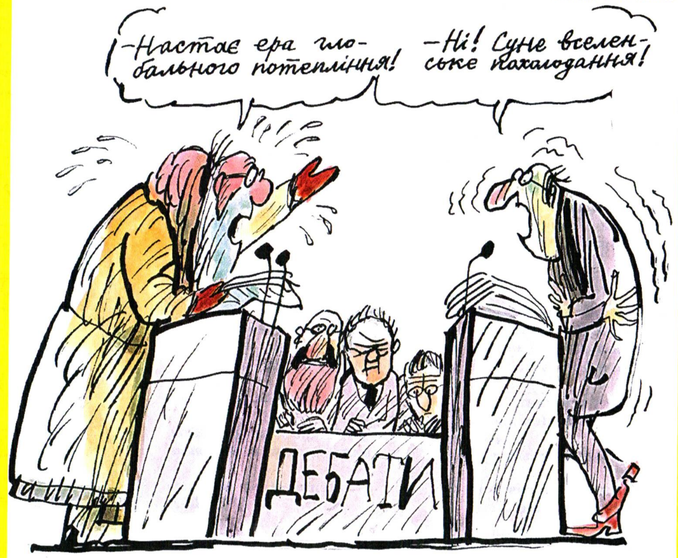

Олексій КОХАН

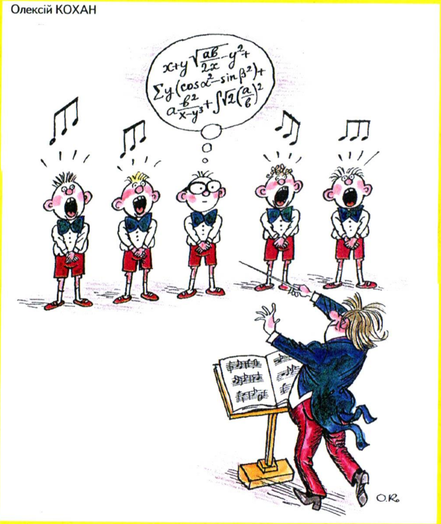

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

— Скажи, Василю, правду: чого ти до моєї жінки колись учащав?
— Не вигадуй... По-моєму, ти ніколи не був одружений...

Георгій МАЙОРЕНКО

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Щоб виявити у вашої дитини талант, треба купу грошей!

ВИБРИКИ ПЕГАСА

«Ні для кого не секрет,
Що великий я поет...»
О. К-енко,
Чернігівська область.

Не тільки великий, а й скромний.

«Мені радіо сказало,
Щоб я їв часник і сало.
А горілки — щоб не нюхав...
В мене враз відпали вуха».
О. В-аль,
м. Суми.

Пришийте вуха назад і менше слухайте радіо. Дорогі, при такій закусці можна пити й не нюхаючи...

«Як сиджу у бузині,
То так хороше мені...»
С. Н-ський,
Житомирська область.

Ну повинно ж хоч десь бути людині хороше!

«А у депутата — манюня зарплата...»
М. Т-ко,
Черкаська область.

Є талант! Написали один рядок і вже смішно.

«На Мотрону сніг упав,
Й Мотрона упала...»
Д. В-як,
Львівська область.

Сніг упав таки першим...

«Іванові три зайці
Подряпали «пицю»,
Відібрали огірок,
Забрали рушницю...»
К. П-чук,
Запорізька область.

Ге, рушницю й огірок забрали, а пляшки таки не знайшли.

Черговий по вибриках
М. ДРУЗЯКА.

Олександр МУЗИКАНТОВ

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

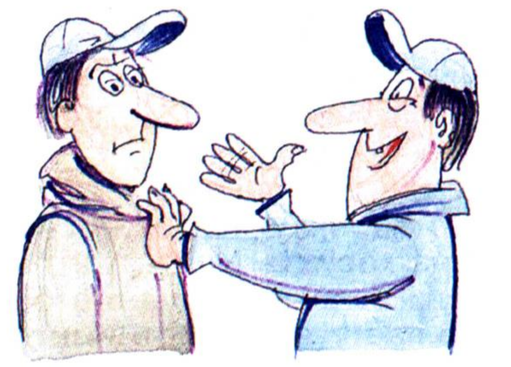

— Я тобі дам гарну пораду, якою сам не користуюся.

Володимира АДАМОВИЧА

Конвертовані думки

✓ Тост: «Вип'ємо за народ!» Алаверди: «І поїмо за нього!»

✓ Який смисл показувати на двері тому, хто звик лізти через вікно.

✓ Особливість нашої податкової системи: крім податкового пресу є ще й податковий молот.

✓ Тепер більшість авторів прагнуть уже не визнання, а елементарного прочитання.

✓ Із меню для народних мас: «Гірка правда», «Солодка брехня», «Масні анекдоти», «Солоні жарти».

✓ Можна б зайнятись благодійністю, але що я з того буду мати...

✓ Особливість ненормативної лексики: слова не розходяться з тілом.

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

В тій мах братів.

Брати наші менші часом, тобто завжди, подають старшим братам безглузді приклади. Ходити наголяса у людних місцях, любитися на публіці, їсти, не помивши ніг, — все це, відомо, для них стандарт нормальної поведінки. Дещо, тобто все, з цього брутального набору перейшло й до нас. Але єдине, що міг би записати до графи позитивних здобутків незалежний спостерігач людських звичаїв, це те, що перед обідом ми теж не миємо ніг. Дехто, тобто майже всі, не беруться до такої брудної роботи і в усіх інших випадках. Тут з руками не встигаєш впоратися. Недарма в державі оголошуються цілі місячники «чистих рук» у політиці, в економіці. Але це якоюсь мірою, тобто зовсім, заплутує нашу розповідь, позаяк білоручки ніколи нічого доброго не робили, то куди ж, мовляв, нас кличуть? Питання для трьох голосувань у парламенті і кількох відкритих листів світовій громадськості.

Повернемося до того, що негативний вплив неотесаної звірини і дикого птаства на гомо сапієнс публічним коханням і немитими ногами не обмежується. Менша братва дістала декого значно глибше. Наприклад, щодо вибору місця проживання. Я не хочу сказати, що люд попхався жити у норах, дуплах, а на гілляках вити гнізда. Гнізда в'ють, але не на деревах, а під ними.

Візьмемо львівські парки. Раніше тут хазяйнували переважно вивірки-білочки, дрозди, гави, а внизу — садівники, лебеді і кримінальний елемент. Білочки жебрали насіння і горіхи, садівники мели алеї, гави відчували кінець світу, а тому голосно попереджали всіх, лебеді їли з рук, а кримінальний елемент грабував тих, хто їх годував, і всіх інших романтиків, які й досі вважають, що парки знімають стрес. Ніхто і ніщо їх не навчить. Так було за цісаря, за Пілсудського, за перших і других совєтів. Але нині в тій справі, завдяки незнаній раніше свободі совісті, намітилися, як говорять у міськраді, здвиги. Пару літ тому у парку «Залізні води», занесеному до реєстру пам'яток природи, комусь хтось дозволив приватизувати будиночки садівника. Звісно, ніхто не мав права цього робити, але якщо взяти коефіцієнт сумління міських обранців і помножити його на свободу совісті...

Потім вигулькнуло ще три заявники, які теж захотіли жити поруч із братами меншими, тобто у парку. І цим збоченцям пішли назустріч, видавши всі довідки, ухвали і рішення. Тільки не подумайте, що у Львові при владі такі добрі чи дурні достойники. По-перше, взимку у них не випросиш того, чого і влітку вони не дадуть, і по-друге, освітній рівень, звання, ступені... Облом стався з якоїсь іншої причини. Отож, у «Залізних водах» почалося будівництво котеджів, чого не дозволяли собі робити навіть десь угорі перечислені окупаційні режими. Коли львів'яни зазирнули у котловани і почули скрегіт бетону, вони пригальмували у своєму безупинному поступі до щасливого майбуття і взялися за пера. Писали в усі інстанції. І (дуже дивно, не по-сучасному)... будівництво у парку припинили. Але скривджені забудовники подали до суду. Тим часом відбулися вибори. Ті, що були за тамтої «каденції», пішли

Хроніка новин

ЗБІЙ

Бюджет Бананового Маразмадору минулого місяця був виконаний на 750 відсотків. Через збій у комп'ютерній системі, замість того щоб поповнити валютний рахунок коханки якогось із олігархів, гроші попали в державну казну.

НЕБЕЗПЕЧНІ ЯГНЯТА

Державний комітет із захисту прав шакалів створено при Президентові Бананового Маразмадору. Головне завдання комітету — захистити біднесеньких хижаків від нападок ягнят, що знахабніли неймовірно — вони періодично виступають в незалежній пресі з критичними зауваженнями.

ЛИХО

Політологи Бананового Маразмадору в повній розгубленості. Вони не знають — який із мафіозних кланів візьме гору, а тому згинаються у поштивому поклоні буквально перед кожною неголеною пикою.

ТЕМНІ СИЛИ

За повідомленням статистиків економіка Бананового Маразмадору криміналізована на 97 відсотків. Почувши цю жахливу новину, правителі Бананового Маразмадору не на жарт розхвилювались: хто ж контролює ті три відсотки, що залишились, адже вони думали, що контролюють економіку на всі 100!

ФАКТ

У Бананововому Маразмадорі завершено обмін паспортів старого зразка на нові. Тепер тут починається підготовка до обміну цих нових на ще новіші.

УВАГА!

Чиновники Кизяківської держадміністрації проводять прийом громадян на вигідних умовах.

ЧЕСНЕ РІШЕННЯ

Учора чиновники Кизяківської облдержадміністрації проходили тестування на детекторі брехні. Після того як детектор видав інформацію про те, що 99 відсотків чиновників держадміністрації, м'яко кажучи, чесністю не відзначаються, всі визнали, що цей детектор просто бреше. Після чого було прийнято рішення відправити його подалі — як гуманітарну допомогу в одну з країн Африки.

Олександр ПЕРЛЮК.

Малюнок нашого читача Олексія КЛИМЕНКА з м. Карлівки Полтавської області.

Дорогий Перче!

Оце прочитав я в місцевій пресі, що державтоінспекція вирішила провести операцію «Пішохід». Тих, хто буде переходити вулицю на червоне світло, штрафуватимуть на гривню сімдесят копійок. А ще повідомлятимуть про це на роботу порушників. Щоб зганьбити їх перед колегами! А як же бути з тими водіями, які здебільшого і винні в дорожньо-транспортних пригодах? Їх теж будуть пісочити їхні колеги на роботі? Бо ж ніде про це жодним словом не сказано.

І. КРАБЕНКО.

Крим.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

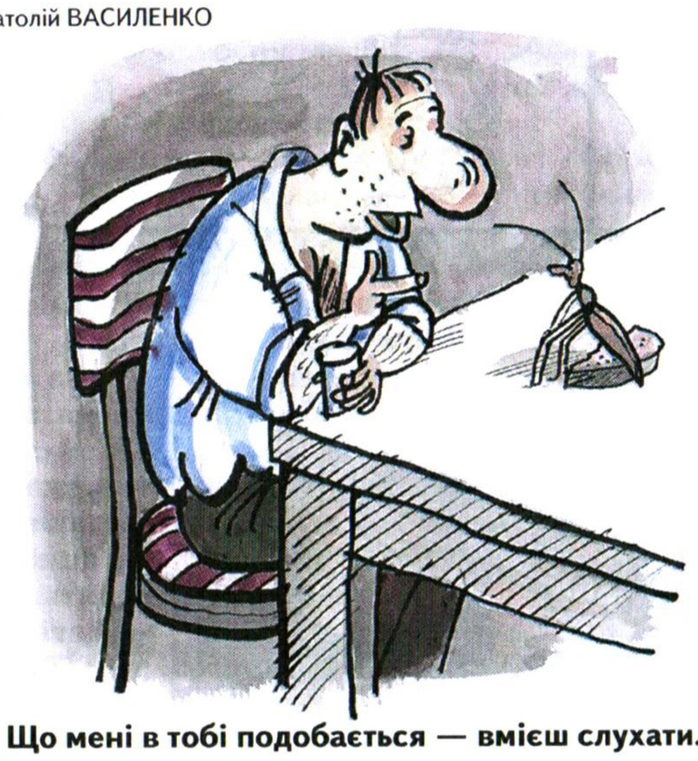

— Що мені в тобі подобається — вмієш слухати...

ПАНІКА

ГУМОРЕСКА

У чудовий сонячний день вантажник продмагу Синюха прийшов з роботи додому абсолютно тверезий.

— Ну, тепер зіпсується погода! — сказала дружина.

І справді — небо заволокло свинцевими хмарами, і за півгодини почалася сильна злива.

Наступного дня Синюха заявив колегам по цеху, що кинув курити. Він демонстративно затоптав останню сигарету, і колеги пожартували:

— Ну, тепер у лісі всі вовки передохнуть!

І за тиждень у місцевій газеті з'явилося повідомлення про страшну епідемію, що косила зубастих санітарів лісу направо і наліво.

Але Синюха і на цьому не заспокоївся. Знову всіх здивував. Колеги запропонували йому після роботи попити пива, Синюха ввічливо відмовився. Сказав, що сьогодні ввечері він із дружиною йде в театр.

І неглибока річка, де і води було дитині по пояс, вийшла з берегів і затопила півміста.

Мешканців охопила паніка. Злива не припинялася ось уже три тижні. Пересуватися містом можна було лише на човнах. Рятуючись від повені, місто заполонили зайці, котрі, радіючи відсутності вовків, почали плодитися у величезних кількостях і учиняти наскоки на незатоплені городи й овочесховища.

А Синюха все не вгавав. То він купував з премії дружині чоботи, то кожний ранок починав фіззарядкою. Якось він начистив до блиску своє взуття. І навіть відвідав перукарню, де зробив собі модну зачіску.

На місто разом із дощем обрушилися ще й град зі снігом, ураган торнадо, цунамі і полчища сарани.

Але все це було тільки півбіди. Астрономи вирахували, що за три дні на місто має звалитися метеорит не менше Тургуського. І колеги Синюхи, порадившись, вирішили покласти край неподобству.

Вони знайшли Синюху дома. Він зубрив англійський словник — готувався до екзаменів в інститут.

— Хай ду ю ду? — привітав їх Синюха.

— Хенде хох!!! — закричали колеги і, поваливши Синюху на підлогу, силою влили йому в рот пляшку горілки.

За три години було встановлено повний статус кво. Повний порядок!

Негода пішла на північ, у небі яскраво засяяло сонце. Річка повернулася у свої береги, зайці — в ліс, метеорит змінив свій курс у бік Венери, а п'яний Синюха курив у неналежному місці.

Юрій ЛИХОЛЄТОВ.

Не то менших, не то старших

геть, прийшов до влади ще беручкіший люд, ще завзятіший. Познущавшись над недолугістю своїх попередників, свіжі обранці народу запропонували гайовим забудовникам новий варіант — рівноцінні ділянки у... парку «Снопківський».

— А най вас качка копне!— обурилися городяни сусідньої вулиці Кримської і зажадали негайного припинення нівечення парку. Вони запідозрили, що дехто, аби «пропхати проект», вдасться до перегляду паркових меж. А й справді, вже чулися голоси об тім, що таких меж не існує.

А тепер слово заступникові голови комісії природокористування, охорони довкілля та благоустрою Львівської міської ради п. В. Ласковській. Віра Дмитрівна заявила у пресі, що комісія категорично проти втручання забудовників у зону парку «Снопківський». Вона повідомила, що є депутатська пропозиція повернути матеріали до суду, аби з'ясувати низку порушень від початку справи. Це й зрозуміло, хочеться довідатися, як і хто давав дозвіл на протизаконне будівництво, у який такий спосіб відбулася приватизація двох хижок садівника. Але на те потрібен, звісно, час. «Для цих п'ятьох осіб вже підібрали земельні ділянки на Кубанській,— ділиться новинами пані Лясковська.— Вони повинні б задовольнитися. Але тепер уже висунута вимога будувати не п'ять, а сім котеджів».

Ах, брати, ах, менші! Ну, навіщо було так зваблювати наш щирий, довірливий люд своїми хащами?! Йдеться не тільки про «Залізні води» та «Снопківський» парки. Є посягання й на інші — з дозволами, ухвалами, рекомендаціями. А не так давно стало відомо, що містолюби з управління архітектури затвердили проектну документацію на будівництво житлового будинку на... Цитаделі — знаменитій зеленій горі у центрі Львова, яка історично пов'язана з його долею. Парки на її схилах ревно вирощували і доглядали покоління. До слова, у часописах останніх літ можна знайти чимало цікавих пропозицій щодо використання цього унікального узвишшя, свій Монмартр — художні майстерні, вернісажі, кафе, де виступали б поети і співаки... До «богемної» ідеї ніхто не прислухався. Може, через те, що з поетів і художників нічого взяти, окрім боргів.

Така ж доля спіткала і пропозиції відкрити на Цитаделі молодіжний центр. Ну, хоча б для того, щоб хоч якось, у перервах між американською телечорнухою-порнухою, впливати на мізки майбутніх будівників держави. Не вийшло — для будівників. Вийшло — для будівельників, які, либонь, постараються для «нових українців».

Щиро кажучи, тяга людей до переселень природна й одвічна. Але переселяються і за грати. Це треба теж пам'ятати. А на нарах ні білочок, ні лебедів, ні дроздів нема. Тільки кримінальний елемент.

Володимир ПАЛЬЦУН.

Сторінка для дітей

ПЕРЕЦЬ

НАХИЛИВ

— Оксанко, чому це у тебе всі букви нахилені?

— Мабуть, тому, що я писала за столом, який стоїть у саду.

— Ну то й що?

— А вітер же був.

НЕ ПОГАНО

Мама каже синові:

— Антосику, жалілася бабуся, що ти погано їв сьогодні.

— Чому це погано? — дивується Антосик. — То я борщу не хотів їсти. А коли вона дала тістечка, то я два з'їв та ще й третє попросив.

НІЯКОЇ ШКОДИ

— Дениску, як тобі не соромно? — дорікає мати синові. — З ранку й до вечора ти якусь шкоду робиш.

— Зате я, мамо, з вечора й до ранку ніякої шкоди не роблю.

НЕХАЙ МИЄ

— Петрику, у тебе такий брудний портфель,— каже вчителька учню. — Треба вже якось його помити.

— Добре,— мовив Петрик. — Я сьогодні скажу про це бабусі.

— А до чого тут бабуся?

— Як «до чого»? Вона носить його до школи, то хай вона й миє.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

ЗМАГАЛИСЯ

— Що сталося, Толю? Чого це ти охрип?

— Та то ми вчора змагалися з Вадиком.

— В чому?

— Хто кого перекричить.

Я не хочу

— Я не хочу
Їсти суп! —
Хлипа ослик:
Хлип та
хлюп...
Хлюпав носом,
Сльози лив,
Суп собі
Пересолив.

Е. КРАСНОРУЦЬКИЙ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

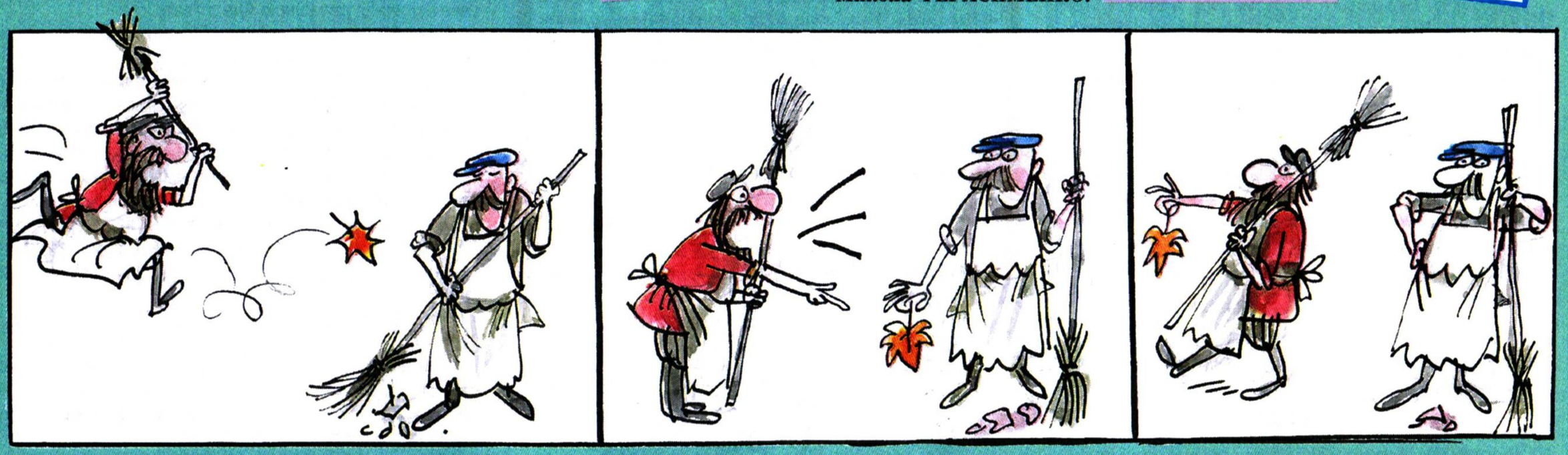

ТІНЬ

Китайська народна казка

Йшов селом бідний чоловік. Було спекотно. І вирішив він перепочити під величезним розлогим деревом, яке росло біля одного будинку. Тільки він присів у прохолодній тіні, як із будинку вискочив його багатий господар:

— А чому це ти тут розсівся? Хіба я для того це дерево пестив, поливав, щоб ти під ним розкошував.

— Але ж я не чіпаю його,— відповів бідняк. — Я тільки заховався від сонця в тінь.

— Це дерево моє? Моє! Значить, і тінь моя! — не вгавав багатій.

Замислився бідняк, а тоді й каже:

— Продай мені цю тінь. У мене на це гроші знайдуться.

Багатій був жадібний. Почувши про гроші (і за що, за якусь там тінь!), він аж затрусився.

— А чому б і не продати?! Тінь —гарна! Сьогодні в ній ніхто ще й не сидів! — почав вихваляти її багатій.

Купив бідняк тінь (як і годиться — при цьому були свідки). Потім посидів трохи під деревом та й пішов собі. А наступного дня приходить знову відпочивати в тіні. І наступного за наступним. А тінь падає не завжди на вулицю. Повертається сонце — і тінь з'являється то у дворі, то в кухні, то в альтанці. А де тінь — там бідняк і сідає. Бувало, не сам — з друзями приходить. А друзі ще й вислюків із собою беруть.

Врешті урвався терпець багатієві:

— Ти чому сидиш на моєму городі? — закричав він на бідняка.

— Не на городі, а в тіні дерева, я її у тебе купив,—спокійно відповідає той. — Чи не так?

— Та так,— почухав потилицю багатій.

— А раз так, то я й сиджу там, куди вона падає...

А то якось заїхали до багатія гості. Сидять в альтанці, обідають. А тут —і бідняк із друзями. І теж в альтанку заходять, сідають...

Гості багатія знітилися:

— Що це означає? — питають.

Довелося йому розказувати історію про тінь. Тут усі розреготалися — і багаті, й бідні.

А наступного дня прийшов багатій до бідняка і каже:

— Продай мені тінь від мого дерева. Я тобі у десять разів більше дам, ніж ти мені колись.

Продав бідняк тінь. І купив собі за ті гроші будинок, біля якого теж росло велике, розкішне дерево. Під ним, у тіні, він любив розповідати своїм дітям оцю казку.

Переповів М. СВІТЛИЙ.

РЕБУС

Хто розшифрує цей ребус, той прочитає українську народну загадку. А як прочитає, нехай відгадає.

Склав П. МИШКО.

Тамара КОЛОМІЄЦЬ

ЗАГАДКА

Крикля-зникля за горою
Забавляється зі мною.
Я кричу:
— Як звуть тебе? —
А вона ягнятком:
— Бе! —
Я лякаю:
— Перейму! —
А вона телятком:
— Му! —
Серджусь я:
— Агей, лиха! —
А вона сміється:
— Ха!

(Луна)

Микола ВІНГРАНОВСЬКИЙ

* * *

— Куди тобі, сонечко?
— До зими.
— Ось моє віконечко!
— Підвези.

— Де ж ті везли-везлики,
Як нема?
Везлики-замерзлики
Край вікна!

— Що ж мені робитоньки?
Я пішло.
На затоки й витоки,
Де було.

Там я і сидітиму
На горі,
На морозі грітиму
Снігурів!

Перший закон бізнесу

ГУМОРЕСКА

Що не кажіть, а жінкам нашим розпрекрасним не завжди можна той... вірити. Чому? То хоча б тому, що жінки наші на все здатні.

В цьому зайвий раз переконався пан Тодось Б. Ось яка з ним одного разу притичина лучилася.

Після чергової сварки з дружиною, пан Тодось Б., хряпнувши дверима, потяг ноги до пивбару — так на його місці вчинив би, звісно, кожний.

Ну, замовив пару кухлів, сидить, невесело цмулить золотистий напій і ніяк не може від домашньої баталії відійти. А напроти — здоровань. Плечі — ого! Кулачища — два ого-го! З десяток кухлів припер і спорожнює їх один по одному, наче яку пожежу в собі гасить.

Пан Тодось Б. неуважно глипнув на його замашні кулачища раз-вдруге і в його голові зненацька завертілася одна ідейка. (Пан Тодось Б., треба вам сказати, колись працював у Бюро винаходів і рацпропозицій). Підійшов він до того гевала і чемненько так питає його:

— Ви, шановний пане, напевне ж б'єте свою дружину:

— Припустимо,— буркнув той. — А що нада?

— Ви не спробували б і мою? — ще чемніше питає.

— В кілери мене сватаєш?

— Ну, що ви, пане, це надто гучне слово. Так, дрібна послуга. З профілактично, так би мовити, педагогічною метою. З вашими кулаками скільки там того діла. Раз-два і готово. Можна тільки полякати. То як? Згода? За певну, зрозуміло, плату...

— Ім'я, по-батькові, прізвище, адреса!

— К-кого? — ледь не позадкував було пан Тодось Б.

— Тієї особи, яку треба той... з профілактично-педагогічною метою. За послугу — п'ятдесят гривень... Ні, ні не зараз,— зупинив клієнта, який вже почав було витягувати з кишені портмоне. — Авансів не беру. Оплата по роботі.

— Чудово. Ось вам адреса. Шостий поверх. Завтра зустрінемось на цьому ж місці? І я вам грошики віддам.

— Так, місце зустрічі змінити неможливо.

Другодні пан Тодось Б. прямо з роботи заходить до пивбару. Гевал на своєму традиційному місці, а біля нього десять традиційних кухлів. Пан Тодось Б., потираючи руки, підходить до нього.

— Здрасті, це я. Завдання... ге-ге... виконано? Дістає п'ятдесят гривень. Гевал зробив ще один ковток на півкухля, утерся рукавом, неквапом звівся і розмахнувся, раптом я-я-як уріже пана Тодося Б, що той аж у куток пивбара (а він довжелезний та просторий) відлетів. Якось звівся, хапаючись за щоку, на якій враз багрово-синя гуля вискочила з помідор завбільшки.

— За віщо ж мене? Я то при чім? Ви щось переплутали, шановний.

— Я замовлення виконую точно і без плутанини.

— Але ж не мене треба, а мою дружину. Я ж вам п'ятдесят гривень даю.

— Але дружина ваша,— каже той скрива,— сто дала. А хто більше платить, того замовлення виконуються в першу чергу. Перший закон бізнесу.

І з почуттям чесно виконаного обов'язку всівся допивати свої традиційні десять кухлів.

Утерши юшку з власного писку та сховавши до кишені вибитого зуба, пан Тодось Б. гірко запечалився. Він так вірив коханій дружині, так вірив... Сонечком її називав, ластівочкою, зозулькою та іншими представниками пернатих, а вона... Для рідного чоловіка кілера найняла. А коли б той гевал та вбив його? Кулачище у нього — ого-го-го! І сам — гіпо... тьху!.. там! А вона... От і вір після цього жінкам!

Валентин ЧЕМЕРИС.

ЧОРНИЙ ГУМОР

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

— По руці видно: лінія життя у нього довга, здоров'я чудове.

Сергій ФЕДЬКО

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

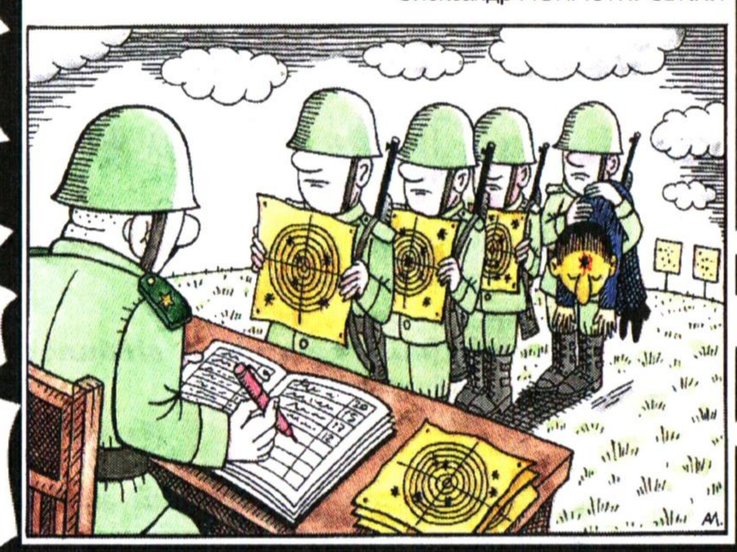

Іван САВЛЮК

Друже, Перче!

Те, що ціни за комунальні послуги у нас не завжди обгрунтовані, підтвердив ще раз антимонопольний комітет України. Він встановив, що столичний монополіст «Київенерго» включав у тарифи ще й оплату послуг, які не стосуються теплопостачання. Основні платники «розрахувалися» і за боржників. Отже, «нагріли» киян і в прямому, і в переносному значенні.

І. ОХРІМЧУК.

м. Київ.

Віктор ПОПОВ

ДІАЛОГИ

— Жах, відкорковую одну пляшку, а там приз — магнітофон, відкорковую другу — телевізор, третю — поїздка на Кіпр.

— І що тут поганого?

— Так я ж пити хотів!..

*** * ***

— Слава Богу, додзвонився?

— Який ще Слава?!

*** * ***

— Тату, а куди дівається електрика, коли ми вимикаємо світло?

— Фізику треба вчити, телепню! В холодильник заглянь!

*** * ***

— Ви відправили факс у Конотоп?

— Так, ще вчора з провідником п'ятого вагона.

*** * ***

— Офіціанте, я замовляв м'ясо під лимоном! Де воно?

— Там, під лимоном.

*** * ***

— Синку, не ходив би ти по цих дискотеках — оглухнеш.

— Дякую, мамо, я вже поснідав...

*** * ***

— Коли чоловік і жінка роблять одне й те ж, то результат буває різний.

— Що ти маєш на увазі?

— Наприклад, коли вмивається чоловік, то відразу має кращий вигляд. А коли вмивається жінка...

*** * ***

— Ой, хлопці, шия болить!

— А чому?

— Та учора простудився, а жінка й каже: «Любий, давай я тебе спиртом розітру».

— А шия тут до чого?

— А хтось із вас пробував спирт зі своєї спини злизувати?

Іван ТЕСЛЯ.

м. Суми.

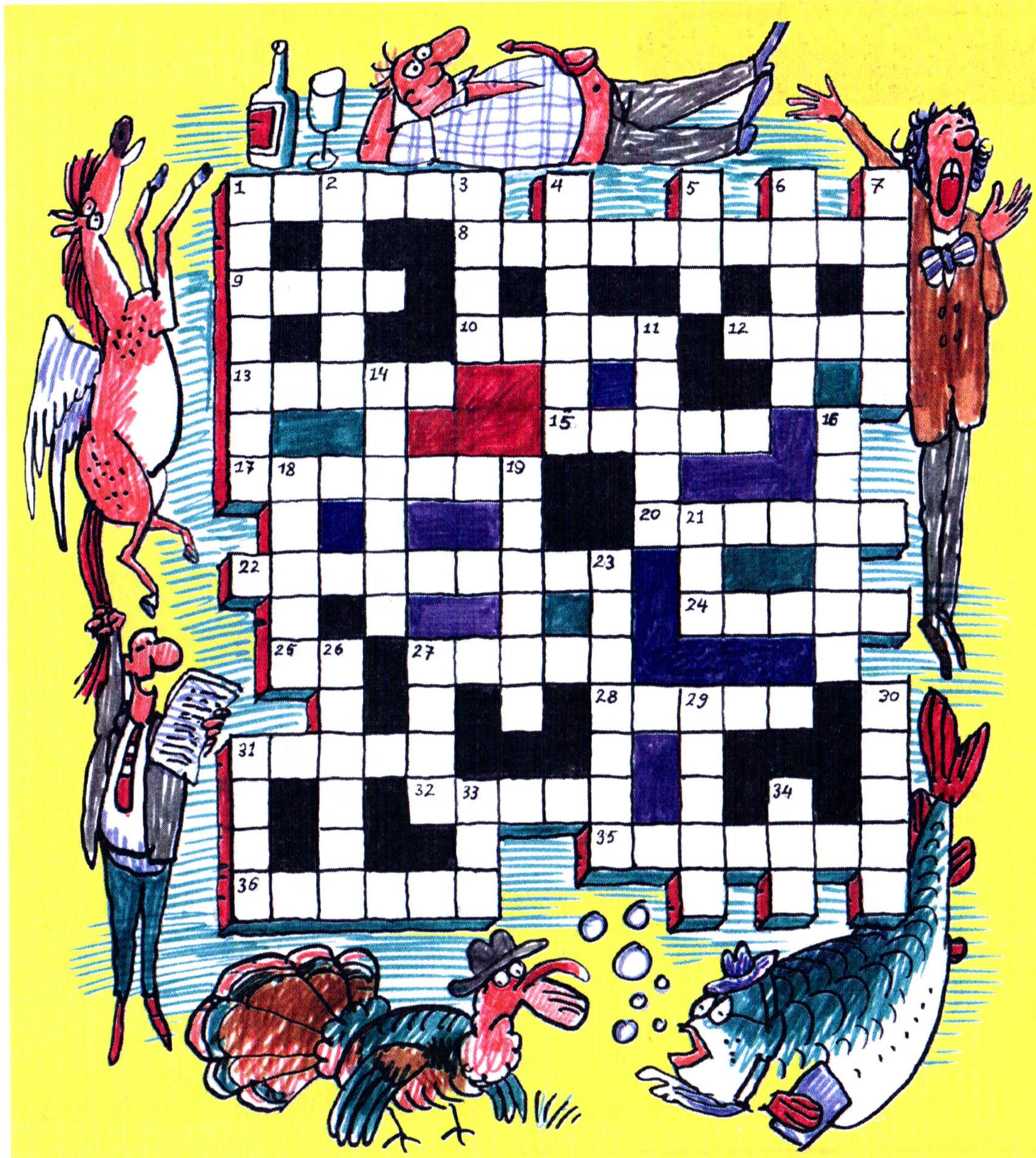

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. ЇЇ завбачливо треба підмощувати там, де збирається падати. 8. Спортсмен, який встановив рекорд. 9. Вона шукає, де глибше. 10. Сходи або посіви ярих культур. 12. Кому він «наступає на вуха», того позбавляє музикального слуху. 13. Де..., там сварка. 15. Той, хто доносить комусь на когось. 17. Коротка гумористична розповідь. 20. Микола Яковченко. 22. Шлюб. 24. Святковий фейєрверк, урочисте вітання. 25. Тібетський бик. 27. Літаючий тканий виріб. 28. Вивішуване оголошеня про виставу, концерт. 31. Спочатку було... . 32. Кінцева частина труби, призначена для регулювання струменю газу, пари, рідини, що з неї виходить. 35. Аналіз явища з метою його оцінки, виявлення недоліків. 36. Через неї стрибають стрибуни у висоту.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Якщо вона своя, то ближча до тіла. 2. Бездіяльна і ледача людина, лоботряс. 3. Закінчений за будовою епізод в опері, ораторії, що виконується одним співаком. 4. Пірати найчастіше в ній ховали скарб. 5. Урочистий вірш, присвячений якійсь особі, події. 6. Вічнозелена рослина, яка паразитує на деревах. 7. Попереднє оголошення про наступні вистави, концерти, фільми. 11. Майданчик всередині цирку для виступів артистів. 14. Їжакувата рослина. 16. Одяг. 18. Віра, ... , Любов. 19. В кінці його хочуть побачити світло. 21. Улюблена страва китайців. 23. Твір Остапа Вишні, який майстерно виконує Анатолій Паламаренко. 26. Мати курчат. 27. Забіг, який здійснили браконьєри із широковідомого вірша Степана Олійника. 29. Пихата птиця. 30. Крилатий кінь. 31. Зв'язаний оберемок зрізаних стебел, хлібних злаків та інших культур. 34. Угода сторін, що воюють між собою, про припинення воєнних дій.

Склав М. ЛИСТОПАД.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Сидить баба на грядках, вся закутана в хустках.

Відповідь: капуста.

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Взагалі-то жінка в мене не багатослівна, але слова вживає безперервно».

«Я хворів три дні і це чудово відбилося на моєму здоров'ї».

(Із листів).

«Неподалік від залізничної станції знайдено труп невідомого. Зовнішніх ознак насилля на трупі не було, за виключенням квитанції про оплату житлово-комунальних послуг».

«Не кажучи ні слова, бичок кинувся до корови з певними намірами».

«До приїзду працівників міліції труп громадянина А. подавав ознаки життя».

«Він не відповів на моє питання, але я був задоволений його відповіддю».

(Із пояснень).

«Продаються три курки, півень. Всі несуться».

(Оголошення).

Надіслав Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

«Степан взяв бика за роги, а бик його».

«З трьох трупів один був майже живим».

«На лікарняному ліжку лежав непритомний, який час від часу накульгував на ногу».

«В Японії живуть японці і «харакірі».

«Мене полюбив Іван за добре серце, й безпотворну вроду».

(З листів до редакції).

Надіслав Петро СОХАН.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Сьогодні ніхто вже не дивується, побачивши людину з плакатом у руці. Одні страйкують, другі протестують, треті пишуть: «Куплю золото, дорогоцінності, нагороди!»

У «Перці» № 9 художник намалював батька й сина. Теж із плакатами. І у кожного своя вимога. У батька на плакаті написано «Геть хімзавод!», у сина — «Геть уроки хімії!»

Важко було підрахувати, хто більше надіслав підписів до цього малюнка — батьки чи діти. А журі визначило переможця із середнього покоління.

Ним став **аспірант з м. Полтави Олександр ДЕРЧИК, який запропонував такі підписи:** «*Нахімічили*», «*Родина, родина, від батька й до сина...*», «*Менделеєв цього вже не побачив..,*»

ВІТАЄМО!

А тепер нове завдання. Придумайте підпис до малюнка О. Талімонова.

На переможців чекають призи.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ось і цензор з'явився!..

ІНТЕРСМІШИНКИ

КМІТЛИВІСТЬ

Поліцай екзаменує трьох блондинок, вишколених на приватних детективів.

Показує їм п'ять секунд фотокартку.

Звертається до першої блондинки:

— Оце твій запідозрюваний. Як ти його впізнаєш?

— Дуже просто! — відповідає вона. — У нього тільки одне вухо!

— Одне, бо фотографія — у профіль! — каже поліцай.

Друга блондинка сказала:

— Швиденько його зловимо — у нього тільки одне око!

— Та казав же вам, що фото зроблене у профіль! — не витримує поліцай.

Звертається до третьої:

— Подумай добре, перш ніж відповісти мені.

— Я гадаю, що підозрюваний користується контактними лінзами,— каже та після недовгих роздумів.

— Браво! Як догадалася?

— Елементарно! Раз у нього тільки одне око й одне вухо, то він не може носити окулярів.

НА ТЕ...

Мадам Дюкло у ваганні зупинилася на перехресті вулиць.

— Молодий чоловіче, ви могли б перевести мене? — звертається вона до молодика.

— Заждіть хвилинку, мадам, якраз червоне світло.

— Е-е, на зелене я можу й сама перейти!

ЧОЛОВІЧА СКОРБОТА

На цвинтарі Томас плаче над надмогильною плитою, час од часу «Чого ти так рано пішов?» примовляючи.

— За ким плачете? — цікавиться перехожий.

— За першим чоловіком моєї дружини.

УСЕ ПРОСТО

Чоловік прийшов на пляж із своїм собакою. Через якийсь там час собака пішов до моря і заходився бігати та стрибати по хвилях.

— Пане, як це ви його навчили ходити по воді? — у захваті питає хазяїна собаки якийсь чоловік.

— Та нічого я його не вчив. Він ходить по воді, бо не вміє плавати.

Підготував Д. МИТЮК.

Дозвольте гумор

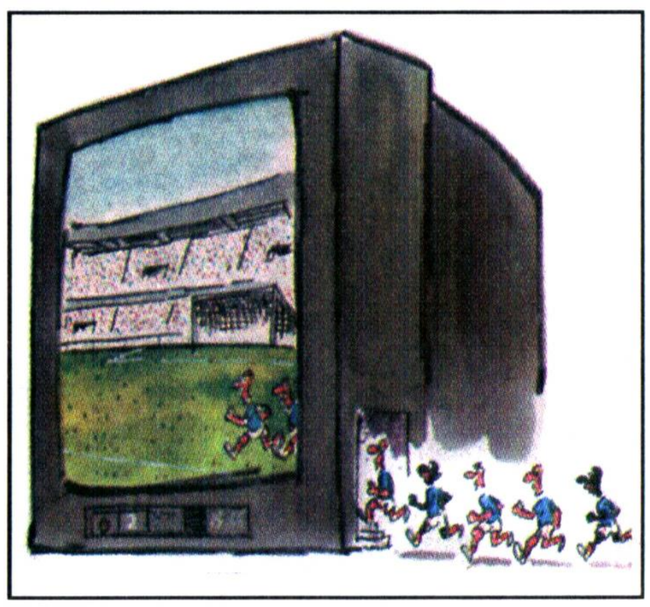

Томас УОКІНС

Дикий захід

Ніч. Вузькою дорогою, що пролягла через віковічний праліс, їде одинокий запізнілий вершник. Уже багато миль здолав він; зморений, голова раз у раз хилиться на груди.

Раптом кінь затремтів і зупинився, мов спутаний.

— Стій! Руки вгору!

Із гущавини вискочив високий вусатий чоловік із кольтами в обох руках. Про втечу годі було й думати. Залишалося одне: покластися на волю грабіжника. Грабіжник був великодушний: забрав у подорожнього коня, зброю та усе інше, але залишив йому чоботи і сигари.

Роздумуючи, як то й належить у подібних випадках, над мінливістю долі, пограбований із трудом добрався до найближчого поселення.

— Де ваш суддя? — спитався у першого стрічного місцевого жителя.

— Он у тому будинку,— показав рукою перехожий,— але навряд чи вам удасться з ним поговорити.

— А то чому ж?

— Бо вчора ввечері його знайшли вбитим.

— Тоді проведи мене, будь ласка, до вашого мера.

— Гай-гай, і це неможливо.

— Неможливо?

— Так. Сьогодні вранці мера заарештували.

— Арештували? За що?

— Виявилося, що то він убив суддю.

— О Боже! То покажи мені дорогу до шерифа.

— На жаль, і це неможливо.

— Що, і його вбили?

— Ну й скажеш таке! Навпаки, чудово почувається. Але зараз його просто нема у місті, втік хтозна-куди.

— Утік?

— Ага. Із дружиною поліцая та його ж заощадженнями, призбираними за багатолітню бездоганну службу.

— Тоді скажи, будь ласка, де я можу знайти вашого поліцая. Сподіваюся, що бодай він на місці...

— Так, він, здається, зараз удома. Пішли, я тебе заведу.

І справді, коли прийшли до поліцая, той був удома, а якщо вже точніше казати,— в хліві. Подорожній заглянув у хлів, верескнув, мов навіжений, вискочив звідти і кулею полетів по головній вулиці містечка, перепуджуючи перехожих, собак і коней. Та й було чого так бігти: поліцай, високий та вусатий, якраз чистив його коня.

Переклад із англійської.

ПЕРЕЦЬ № 11 (1520)

Головний редактор Юрій ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Павло ГЛАЗОВИЙ, Юрій ІЩЕНКО (заступник головного редактора), Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ, Михайло ПРУДНИК (відповідальний секретар), Іван СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 03.10.2002.
Підписано до друку 24.10.2002.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 12670 прим.
Зам. 0110211.
Ціна договірна.
© «Перець» 2002 р.
Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, факс 234-35-82, відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38, реклами 441-89-39, факс 441-89-11, художнього відділу 441-89-24.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

Воно й дуже добре, та нікуди не годиться

Анатолій ВАСИЛЕНКО

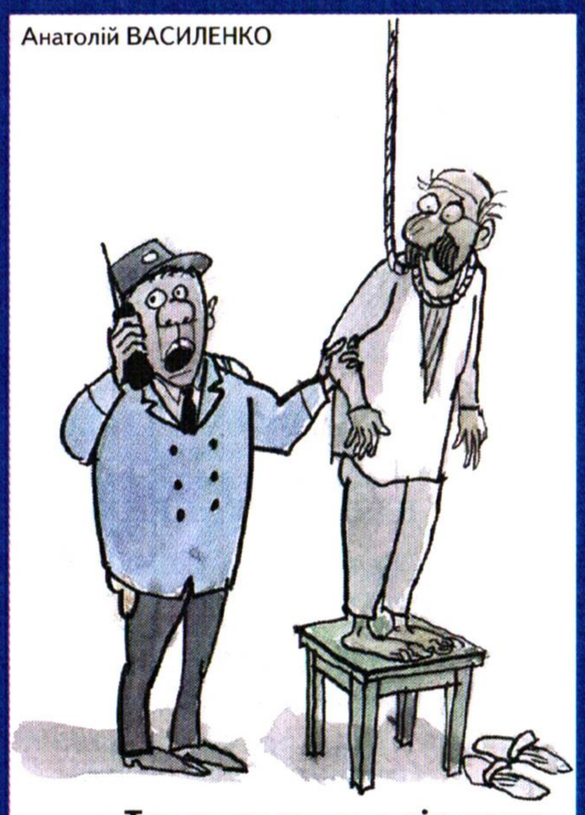

— Тут один чудило вішатися хоче! Що робити? Допомогти людині?! Так він це і без мене чудово зробить!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Радна САХАЛ ТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

— Я вас не люблю! У вас для цього малувато грошей!

Сергій ТЕРЕЩЕНКО

Віктор ПОПОВ

Олексій КОХАН

— А мені оце зробили пересадку скелета мамонта...

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Олег ГУЦОЛ

4 820012 960675 11

УВАГА! УВАГА! ТРИВАЄ ПЕРЕДПЛАТА НА 2003 РІК!

Журнал «Перець» — одне з небагатьох видань України, яке виходить лише на кошти читачів.

НА ЗАБУДЬТЕ ПЕРЕДПЛАТИТИ ЙОГО НА НАСТУПНИЙ РІК!

Будемо щиро вдячні, якщо порадите це зробити і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!